

Cristina Ruxandra Tudor

Visurile din vremea Coronei

LETRAS
Promovăm autorii români

Cuprins

Să nu-ți dea Domnu' ce-ți dorești	7
Visurile a trei femei	13
Vis de găină zburătăcită.....	45
Vis de Crăciun	47
Vis despre post Corona.....	55
Visuri cu iz de copilărie.....	59
Visurile bunicilor	73
Visuri despre un Paște ratat	93
Visurile lăuzelor din Țara lui Papură Vodă	98
Visuri de primăvară	131
Visuri spulberate	136
Visuri de dragoste târzie	155
Visuri cu flori de castani.....	174
Visuri din perioada interbelică.....	179
Visuri cu rândunele perechi	220
Visurile mamei, dar și ale tatălui	225

Respe	Visuri de ieșire din criză	253
	Visuri de preamărire și îmbogățire	260
	Epilog.....	281

Să nu-ți dea Domnu' ce-ți dorești

E trecut de miezul nopții când Ana se desprinde ușor din visul ei. Se făcea că era înconjurată de fețe vesele și îmbujorate, oameni îmbrăcați în costume naționale vorbind o limbă pe care n-o pricepea deloc, dar care suna precum maghiara. Deși nu înțelegea o iotă din ce bolborosesc, nu era speriată, dimpotrivă, i se păreau oameni calzi, primitivi, ca în poveștile bunicii...

Dar acum e trează de-a binelea, ceața gândurilor și a visurilor s-a risipit, fiecare celulă a ființei ei realizează perfect unde se află și ce clipe trăiește. E acasă la ea, în patul masiv și închis la culoare, cumpărat pentru că aducea cu cel aflat în casa bunicilor de la Brașov, dar și pentru că a fost singurul model de dormitor la care înălțimea dulapului nu sărea de înălțimea la care fuseseră gândite grinzile de rezistență ale blocului comunist.

În pat cu ea se află motanul Berlusconi, un pisic bătrân și artăgos. Numele i se trage de la firea și apucăturile sale imprevizibile și afurisite, asemănătoare cu cele ale fostului premier italian. Ana însă se bucură de prezența lui, e bine că îl simte cald

Re lângă picioarele ei. Respiră încet, burtica îi urcă și coboară în valuri line, în timp ce Ana își plimbă degetele prin blănița lui moale. Îi atinge boticul rece și catifelat cu nasul ei ușor proeminent, îi sărută ușor căpșorul și îl scarpină sub cele două maxilare, făcându-l să toarcă mulțumit. El este singurul din casă care este încântat de noul aranjament. Cele două stăpâne sunt în permanență acasă, și cea bătrână, dar în special cea tânără, care nu mai pleacă nicăieri... În plus, nici intrusul acela nesuferit, iubitul Anei, nu își mai face prezența atunci când îi e lui mai mare dragul. „Mai bine decât așa nici nu se putea”, gândește fericit Berlusconi.

Ana însă are alte gânduri, de data asta nu atât de vesele, deși în general se numește o persoană optimistă. Simte că se sufocă, gândul că trebuie să se autoizoleze, să nu părăsească locuința decât pentru cumpărături, să lucreze de acasă i se pare de-a dreptul năucitor, ca un scenariu prost din filmele americane, pe care Horațiu le vizionează cu atâtea plăcere, sforăind pe canapeaua din sufragerie. Ea, care își începea diminețile de primăvară cu o alergare prin parcurile de la Șosea în plin concert de mierle și în peisajul de dantele împletite din flori de zarzări și corcoduși sau care întârzia cu prietenii, petrecând serile în vreo cârciumioară ori bucurându-se

de o piesă de teatru sau de un concert, va trebui să se mulțumească cu suprafața apartamentului în care ea era mereu o vizitatoare grăbită.

„Asta e”, îi șoptește ea motanului, „văzând și făcând, om trece noi cumva și peste asta. Au fost vremuri mai nasoale decât astea, Berlusconi. Au fugit românașii noștri mâncând pământul de frica tătarilor și a turcilor, nu ne-o doborî tocmai un amărât de virus. Mai rău e că ne va strica Paștele, iar fetițele îl așteaptă pe Iepuraș”. Pentru moment, gândul Anei zboară departe în timp, tocmai în aprilie 1453, când romeii s-au strâns cu toții în Sfânta Sofia cerând îndurare lui Dumnezeu în fața atacurilor armatei lui Mahomed. Ca și acum, și atunci, oamenii erau sfâșiați de neliniște și incertitudine, sperau într-o minune. „Nu-i dracu’ așa negru, Ană! O să vezi, totul va fi bine”, șoptește tot ea motanului, care a început să dea din coadă, semn că trebuie să se retragă, căci e sătul de atâtea dulcegării și pupături.

Ana se întoarce pe partea cealaltă, urmărind cu ochii dărele de lumină lăsate de farurile mașinilor atunci când străbat în fugă bulevardul. E un joc inventat de ea și de nepoata ei cea mare, Irina, înainte de a adormi. Pentru fetiță, orașul cu toate zgomotele și freamătele citadine sună incitant. Acasă

la Irina în Corbeanca țărăie greierii, cântă cucul sau scoală întregul sat un cocoș mulțumit de găinile lui. Nu sunt ambulante care țipă disperat în noapte, nu se aud strigăte ce aparțin unor tineri beți veniți de prin cluburi înainte de ivirea zorilor. În noaptea asta însă e multă liniște în București, doar câteva lumini răzlețe și clar Ana nu poate să doarmă, prea multe gânduri, își zice ea, dar și prea multe vise...

Se apropie de fereastră și aruncă o privire... nimeni... E firesc la ora asta, se îmbărbătează tot ea. E surprinsă cât de curat a devenit orașul în ultimele zile, nu vezi o hârtie pe stradă, trotuarele, bulevardele, șoselele, chiar și aleile și locurile din parc sunt curățate zilnic cu o substanță dezinfectantă. Aerul a devenit respirabil, iar cerul e de un albastru perfect, așa cum numai la țară sau pe munte mai vezi. Ana începe să râdă, nu ăsta era visul ei? O țară ca afară: cu străzi curate și oameni civilizați, care respectă regulile de igienă, ca în Europa de Vest, sau poluare zero și o planetă verde pentru noi toți. „Na, că Domnu’ mi-a dat ce mi-am dorit cu ardoare și într-un timp record”. E ca în comedia aceea spumoasă, „Pactul cu diavolița”, în care frumoasa drăcoaică, interpretată de Liz Hurley, îi tot îndeplinea unui fanfaron înfumurat visurile sale aberante în schimbul sufletului său. Numai că fiecare variantă

oferită pe tavă de diavoliță era o capcană, având câte o hibă ce ruina întregul scenariu... „Așa și în cazul meu, să nu-ți dea Domnu’ ce îți dorești!”, filozofează Ana. Firea ei practică caută o soluție pentru impasul în care se află, nu poate accepta fundătura în care a intrat. Parcă aude rotițele creierului ei învârtindu-se din ce în ce mai rapid, în încercarea disperată de a găsi o idee, o variantă, un scenariu plauzibil pentru situația dată.

„Trebuie să ne ajustăm la noile condiții, trebuie să ne găsim ceva de făcut, să ne bucurăm de viață, chiar și sechestrați în propriile case, departe de ce ne place, departe de cei dragi și de prieteni”, gândește cu voce tare Ana. Brusc se face lumină, ca în perioada facultății, când absorbeai atâta materie în sesiune, iar în fața subiectelor de examen trebuia să alegi soluția perfectă pentru problemele aflate pe biletul tras de tine. „Ce-ar fi să încep să scriu... câte ceva, câte un pic? Ar fi interesant, decât să mă vait, să mă îngrozesc, mai bine scriu, căci tot voiam să fac asta mai demult. Atâtea cifre am pus pe hârtie... catralioane timp de mai mult de 25 de ani, atâtea scrisori în limbaj de lemn, redactate în limba română, dar și în engleză... Aș putea să scriu prima dată ceva cu totul diferit, ceva legat de oameni, trăiri, experiențe”.

Respe Odată lansată, ideea în mintea ei, se simte mai relaxată, așa că se îndreaptă spre pat, unde Berlusconi doarme, visând probabil la o conservă cu ton sau la o bucătică de carne crudă, oferită de mama Anei atunci când pregătește prânzul. Închide ochii, în depărtare se aude o sirenă de la o ambulanță, dar asta nu o mai isterizează, nu o mai îngrozește, își acceptă soarta, aceea de mică vietate în Universul ăsta mare, plin de enigme și rupturi de ritm care pot apărea oricând și oriunde. E liniște, iar Ana visează, e cu Horațiu și cu o fetiță dulce, care nu este una dintre nepoatele sale, dar asta nu îi deranjează defel, copilul e ca un liant între ei, amândoi adorând copiii. Sunt fericiți, iar peisajele ce se perindă prin fața lor sunt spectaculoase, așa cum sunt prezentate pe National Geographic.

Visurile a trei femei

Camera de hotel este mică, meschină, cu ceva mobilă veche, ce pare a fi cumpărată de la solduri, iar covorul uzat este de o curățenie îndoielnică. Dar Anei nu îi pasă, e fericită, se află în Țara Cantoanelor și a Alpilor, pe care i-a admirat până acum doar din poze sau despre care a învățat la școală și din atlasele geografice. Olarioooo!... E în patria lui Heidi, fetița munților, cea care se întâlnește cu Peter pe pajiști smălțuite cu flori, la poalele ghețarilor și înconjurați de căprițe. Ce mult îi plăcea Anei acest desen animat, când era de vârsta lui Heidi... Acum este, în sfârșit, la Geneva! Orașul exclusivist și elegant a impresionat-o mult, atât cât a apucat să vadă în drumul ei de la aeroport către hotel. Dar cel mai mult i-a plăcut ghețarul ce străjuiește asupra orașului, important și rece, ca un adevărat sigiliu – Made in Switzerland – pentru localitatea ce se întinde de-a lungul țărnelui lacului Lehman.

Ana, însă, se înfiorează, e ușor emoționată, căci azi va păși în sediul Națiunilor Unite, și nu ca simplu muritor, ci ca participant la un seminar. N-are decât 30 de ani, e novice în multe probleme și, în plus, nu e cu niciun coleg de la institutul unde lucrează.

Noroc că o să mai întâlnească și alți români de la minister, cel puțin așa a văzut din documentele transmise de organizatori. Asta e de bine, o să încerce să fie cât mai prietenoasă cu ei, să nu rămână de căruță tocmai acum. Se îmbracă atent, a ales cele mai rafinate bluze pe care le are, iar taiorul din stofă fină îi vine fix pe corpul zvelt și delicat. Puțin fard în obraji cam palizi, părul ușor ondulat, pieptănat într-o manieră tinerească și e gata în 15 minute. Niciodată nu i-a plăcut să petreacă multă vreme în fața oglinzii, iar azi e mai nervoasă ca de obicei, n-are timp de niciun fel de fleacuri femeiești.

Ajunsa în restaurantul hotelului, are plăcuta surpriză să o întâlnească pe una dintre româncele participante la seminar. E directoare la minister și o femeie tare de treabă, a mai fost cu ea la un curs în Marea Britanie în urmă cu cinci ani. De altfel, aceasta o recunoaște din prima clipă, îi face semn cu mâna să i se alătore la masă. „Te rog, stai cu noi la micul dejun, vine și doamna G. în câteva minute”. Ana se așază mulțumită la masă, bucuroasă că nu mai e singură într-un oraș străin, că Elena, directoarea, s-a dovedit a fi extrem de prietenoasă și drăguță, impresie pe care, de altfel, i-o făcuse și în urmă cu ceva timp. Începe ritualul clasic al micului dejun, comunică numărul camerei, după care ești

poftit să te servești din produsele înșirate frumos pe diverse tăvi la mesele micului restaurant, alegi între ceai și cafea și porți o discuție rezervată despre vreme sau principalele subiecte ale seminarului. Cu coada ochiului, Elena observă silueta ce se apropie cu pași grăbiți de masa lor, simte cum întreaga ei ființă se crispează ușor, în timp ce Ana continuă să soarbă din cafea liniștită. Elena face prezentările pe scurt, iar cele două femei se privesc preț de câteva secunde. Ana nu crede în prima impresie, principiul ei de viață, la care ține și nu va renunța niciodată. E ca atunci când face cunoștință cu un om, să îi acorde acestuia nota 10, indiferent de sex, rasă, religie sau naționalitate, oricât de dezagreabil poate arăta respectivul la prima întâlnire. Pe parcurs, în funcție de firul evenimentelor, al faptelor și al vorbelor derulate între timp, scorul poate să oscileze în favoarea sau defavoarea personajului. Așa că, pentru ea, doamna G. este doar o femeie între două vârste, nici înaltă, nici scundă, nici slabă, nici corpulentă, cu ochii însă plini de viață și o voce hotărâtă. Atitudinea ei, modul în care se mișcă, vorbește dovedesc din prima clipă că este șefă. Pune întrebări scurte pe un ton repezit, se informează rapid despre ce s-a mai întâmplat în dimineața asta la minister, vorbește despre acte ce nu

suferă amânare, despre un proiect de ordin ce trebuie semnat de ministru, despre faxuri trimise ordonatorilor de credit. Brusc se întoarce spre Ana, îi face cu ochiul, șoptindu-i prietenește: „Scuze, e o nebunie la noi la minister, avem atâtea probleme de rezolvat în dimineața asta, încât seminarul reprezintă o minivacanță «all inclusive» pentru mine, față de balamucul de la birou”. Ana îi zâmbește ușor intimidată, doamna G. i se pare acum o adevărată vrăjitoare, cu părul scurt, ușor vâlvoi, învârtind cifre, documente, foi și faxuri, rezolvând rapid atâtea probleme în câteva minute, dând ordine, vorbind la telefon, împărțind sarcini cu ușurința unei zâne ce are ascuns în buzunarul rochiei o baghetă magică.

Zilele trec lin, sunt zile de toamnă târzie, cu dimineți reci și amiezi blânde, cu lumină aurie și foșnet de frunze uscate. Palatul Națiunilor e plasat într-un parc plin de platani eleganți ce își leapădă timid ultimele straie de noiembrie. Seminarul se dovedește a fi interesant și nestresant, nu ai teme sau materiale de pregătit pentru a doua zi, în schimb, ai posibilitatea să socializezi cu oameni din lumea întreagă, de la miniștri africani, care au venit în speranța de a găsi ceva finanțare ieftină pentru bugetele țărilor lor, până la cei din Orientul

Îndepărtat, cu felul lor politicos de a fi, zâmbind non-stop, indiferent de subiectul abordat.

Doamnele de la minister au adoptat-o pe Ana, serile și le petrec împreună, colindând prin centrul Genevei după cumpărături pentru Crăciun. Deși mai este o lună până la sărbătorile de iarnă, vitrinele și orașul sclipesc sub bolțile ghirlandelor și ale globurilor viu colorate. Atâta bogăție și opulență, iar oamenii sunt de-a dreptul uimitori, vezi atâtea popoare la un loc, auzi atâtea limbi diferite pe stradă, vezi combinații rasiale uimitoare... Sunt copiii funcționarilor ONU, veniți aici de ani buni, căsătoriți cu colegii lor de prin alte colțuri ale lumii. Locul acesta găzduiește un experiment interesant din punctul de vedere al diversității culturale, reprezintă o mărturie a varietății rasei umanoide, dar și a puterii noastre de adaptare la climat, relief, mentalitate, spirit diferite de cele ale copilăriei.

Doamna G. este o adevărată tigroaică a cumpărăturilor, e neobosită și mereu în căutare de lucruri scumpe, cercetează cu minuțiozitate marfa din buticurile elegante și prețurile dătătoare de palpații cardiace. Ana, căreia i se păruse diurna o mică avere, constată repede că suma de bani ce îi burdușea portofelul la începutul săptămânii nu reprezintă mare